

[Poul Møller.]

og kun have folkepensionen, der i løbet af 5 år højst vil udgøre 1 500 kr., men efter vort forslag vil det pågældende ægtepar kunne få 2 300 kr. Et ægtepar med 9 000 kr. i indtægt vil efter regeringsforslaget om nogle år opnå en folkepension på højst 1 500 kr., hvortil de selv skal betale et betydeligt bidrag, også medens de er gamle, men efter vort forslag vil de kunne få 1 800 kr.

Først ved indtægter omkring 10 000 kr. og opefter vil regeringsforslaget være mere fordelagtigt, fordi man giver folkepension til alle. Denne gruppe borgere vil imidlertid mangfoldigt komme til at betale en sådan pension. Vi vil ikke afvise i forhandlingerne at nå frem til en pension til alle, men vi vil anse det for rigtigst, at vi ud fra vor økonomiske evne koncentrerer os om først og fremmest at give en ordentlig hjælp til de gamle ægtepar med indtægter fra omkring 3 000 kr. op til 9 000 kr. og enlige med fra 2 000 kr. til ca. 7 000 kr. i skattepligtig indtægt. Dette er efter vor opfattelse langt vigtigere end at gennemføre et system, der giver folkepension til alle i øjeblikket, og det er overkommeligt for skatteyderne. Sidst, men ikke mindst, vil det give de små selv pensionister af alle kategorier en virkelig håndsækning, en fortjent opretning, fordi de har været inflationens ofre.

Dernæst ønsker vi at gå videre med en ordning, som udover dagens problem for de nuværende gamle — altså hvor der er noget at rette op på grund af inflationen — peger direkte fremover og opfordrer den enkelte til selv at sikre sig en pensionsordning til støtte for aldersrenten eller andre indtægter.

Må jeg i denne forbindelse udtrykke en smule skuffelse over, at den højttærede socialminister ikke i sin fremsættelsestale gjorde opmærksom på, at vi i folkeforsikringskommissionen har tilsluttet os professor Dichts forslag. Efter vor opfattelse må dette forslag nemlig indgå i folketingets overvejelser, og vi ønsker det behandlet i udvalget. Det tager direkte sigte på at fremme opsparringen, og det giver et tilbud af den største betydning for enhver borger fremover. Staten skal efter forslaget påtage sig inflationsrisikoen for pensionsforsikringer til et bestemt årligt beløb, f. eks. 2 500

kr., således at de, der tegner disse beskedne forsikringer, ved, at de, når de bliver gamle, får en forsikringsydelse svarende til den købekraft, de regnede med på tegningstidspunktet. Præmien for en sådan konjunkturfast pension kan gøres meget billig. For et ungt par vil den andrage omkring 200 kr. årlig, for hvilken der sikres en konjunkturfast ydelse på 2 500 kr. Dette tilbud er jo langt billigere end regeringens forslag om en ikke-konjunkturfast folkepension.
(*Bundvad:* Er det pr. styk, når der tales om par?) . . . 2 500 kr. er den ydelse, der bliver udbetalt, og 200 kr. er det, som den enkelte mand må betale for sig og sin enke. Dette tilbud er billigere end regeringens forslag om en ikke-konjunkturfast folkepension.

Regeringens beregninger er ikke ført frem, så at vi kan se, hvad der skal betales udover det første stadium, men efter den smule hjemmeregning, jeg er i stand til at præstere, skal en indtægt på 8 000 kr. for at få 2 500 kr. i folkepension formentlig betale 400 kr. årlig og en indtægt på 10 000 kr. ca. 500 kr. årlig, medens en præmieforsikring vil kunne tegnes for 200 kr. årlig.

Man har indvendt, at staten ikke kan bære denne konjunkturrisiko. Men det kommer den til før eller senere med folkepensionen, det kommer den til med aldersrenten, det kommer den til på alle områder vedrørende de gamles forsørgelse. Det må vi se i øjnene, det er det, vi står overfor i dag. Vi må bære denne inflationsrisiko, men i samme omfang befolkningen vil benytte sig af denne forsikringsordning, i samme omfang vil vi mindske inflationsrisikoen og lægge en bund under inflationen, skabe den øgede opsparring hos den brede befolkning, som skal til for at undgå denne stadige inflationsrisiko, og derigennem få løst vort vigtigste økonomiske problem, opsparringsproblemet.

Det gælder derfor efter det konservative folkepartis opfattelse om at få opsparringen og folkepensionen til at trække på samme hammel den samme vej og ikke i hver sin retning, som tilfældet efterhånden er blevet, idet det er, ligesom man siger: enten folkepension eller opsparring, medens vor tankegan er den: folkepension og opsparring kombineret i en helhedsordning.

Den gennemgående linie i de forslag, vi